

DVANÁCTÝ DEN

Noc v penzionu byla krušná, spali jsme na manželské posteli, Talíř opět vykřikoval ze spaní něco o teroristech, jednu chvíli se rozeštkal, nalehl na mě a pokoušel se mě obejmout. Raději jsem se přestěhoval na přistýlku, ale vyspal jsem se prachbídně. Den jsme zahájili snídání v pivovarské restauraci pivovaru Starobrno. Dal jsem si gulášovou polévku s kusy hovězího masa a zapil to černou dvanáctkou zvanou zde černoška. Talíř si dal rajskou polévku s nějakými italskými těstovinami, myslím, že jim říkal tortelíny. V příjemném nedělním dopoledním poklidu sledovali jsme na obrazovce zprávy z Turína, když se doslechl o naší další porážce, pravil Talíř, že už ho ten hokej vůbec nezajímá.

Velkými okny vstoupilo do výčepu slunce a vylákalo nás ven na malý výlet.

Vsedli jsme do autobusu číslo 52 a rozhodli se jet až na konečnou do Žebětína.

V této brněnské obci byl totiž před nedávnem otevřen hostinský minipivovar s restaurací a něco takového nemůže si pravověrný cestovatel po pohostinských zařízeních nechat uniknout. Pivovar U Richarda nebylo možno přehlédnout. Zářil mezi ostatními venkovskými domy velmi odvážnou barvou speedovaných pomerančů. I interiér připomínal spíše tropikobar než pivovar, ale přítomnost varných kádí hovořila jednoznačně – jsme tu správně. Zasedli jsme do růžku pod palmu a zde zůstali poměrně dlouhou dobu skryti zrakům obsluhy. Když posléze servírka rozhrnula palmové větve a objevila nás vyprahlé žízní, přinesla nám velmi dobrý kvasnicový ležák a poté již přicházívала pravidelně a patřičně se o nás starala. Poobědval jsem Ríšův špíz, vepřové maso se slaninou, paprikou a cibulí. Porce, jak je zřejmě v kraji zvykem, byla opět velmi vydatná a velmi chutná.

Zdrželi jsme se až do odpoledne, před zpáteční cestou dali si ještě kávičku a vyrazili ze Žebálu zpět na Mendřák a odtud šalinou k hlavnímu brněnskému nádraží.

Porce, jak je zřejmě v kraji zvykem, byla opět velmi vydatná.

Před nádražím již na nás čekal Ondra se ženou Lůdou a slíbil, že nám ukáže lokál, kam rád zacházívá se svými přáteli humoristy – není to

sice žádná hitparáda, ale pivo mají dobré – řekl Ondra, a bylo tedy třeba nebrat jeho slova na lehkou váhu. Prošli jsme pár viaduktů a okolo ohrad a zdí došli jsme podniku, kterému se prý říká U Pičusa, ale majitel o tom nesmí vědět. Ohromné popularitě těší se mezi brněnskými humoristy strakonické pivo v Praze téměř neznámé. V Brně čepují tento mok hned v několika hospodách a zde, jak se všichni místní znalci shodují, je prý strakonické pivo nejlepší. Dal jsem si nejprve dvanáctku Dudáka a poté přešel na kvasnicového Sklepáka, Talíř pil jedenáctku Nektar. Pivo bylo skutečně znamenité, hutné a hořké. Celé odpoledne až do večera pili jsme strakonické pivo a vyprávěli si historky z cest za humorem, jen Talíř v koutku něco si mumlal a nenápadně si přiléval do piva panáky. Po včerejší zkušenosti měl však zřejmě strach projevo-

vat se hlasitě na veřejnosti, já jsem mu to nezazlíval, byl jsem rád, že dal konečně pokoj a nevyrušuje.

V sedm hodin nasedli jsme do autobusu, Ondra s Lůďou nám zamávali a my vyrazili směr Praha. Tentokrát už jsem se do žádného sledování filmu raději nepouštěl, pokoušel jsem se relaxovat, aby mi cesta rychleji uběh-

la. Talíř byl každou chvílí „u zubaře“ a z otevřených úst vytékala mu slina. Ani jsme se nenadáli a byli jsme na Florenci. Zašli jsme ještě do Pivovarského klubu naproti Karlínskému divadlu a okusili tři ze šesti nabízených druhů piva: Medlešický tmavý kvasnicový ležák, Černoorský Kvasar a sedmnáctku z Pivovarského domu. K tomu jsme se občerstvili pivním sýrem. Kolem půlnoci jsme se konečně dostali domů a šli spat.

